

FERDINÁND ZOLTÁN

A Jenő nem bírja a sört

A Jenő néha teljesen elveszíti a fejét. De tényleg, szó szerint, ha túl sokat iszik, egyszerűen leesik neki a feje. A Jenő valahogy így van összerakva. A Jenővel általában a tizenötödik sör után szokott megtörténni az ilyesmi, ha meginná a tizenhatodikat, akkor a tizenhatodik után történne, de a Jenő nem iszik meg tizenhat sört, mert a tizenhatodikat nem bírná elviselni a szervezete, pedig a Jenő szervezete sok mindent elviselt már eddig is, de a tizenhatodik sör azért mégiscsak túlzás lenne, még neki is. Egyszer megpróbáltuk megitatni vele a tizenhatodikat, de nem kellett volna, valószínűleg már nem is kívánta igazán. Az egésznek az lett a vége, hogy másnap sehol sem találtuk a Jenő fejét, egyszerűen elveszett. Hová lett a fejed, Jenő, kérdeztük, de nem kaptunk választ, mert a Jenőnek a fejével együtt a szája is elveszett. A Lajos sörével ezek szerint valami tényleg nincsen rendben, de a mi gyomrunk azért szerencsére bírja, a fejünk legalábbis még a helyén van.

A Karcsi a mennybe megy

A Karcsi mindig biciklivel ment a kocsmába. Mivel józanul nem tudott biciklizni, odafelé csak tolt a kerékpárját, tizenhat sörrel később viszont nem ismert lehetett. A részegen tekerő Karcsi persze ön- és közveszélyes volt, a Görbe néni egyszer ijedtében bele is ájult az egyik kukába, amikor az artikulátlanul ordító Karcsi majdnem elgázolta. Nem akart a Karcsi ártani a Görbe néninek, de mivel a biciklijén nem volt fék, kénytelen volt ordítani, ordítani pedig csak artikulátlanul tudott a Karcsi. Józanon nem volt vele semmi baj, de mivel ritkán volt józan, általában csak a baj volt vele.

A Tour de France nagy királyság lehet, mondogatta mindig a Karcsi, nagyjából a tizedik söre környékén, de mivel tizenhat sört kellett meginnia, hogy föl tudjon ülni a biciklijére, nem tizenötöt, mert az kevés lett volna az ilyesmihez, és nem is tizenhat, mert az meg túlságosan sok, a mértékletesség, intett mindig józanságra a Karcsi, a mértékletesség kurvára fontos, meg kellett várnunk, hogy megigya a tizenhatodik sörét is, ezért aztán csak éjfél körül kezdődhetett a verseny.

Amit aztán a Karcsi meg is nyert. Mondjuk nem volt nehéz dolga, mert mindjárt az első kanyarban az összes többi versenyzőt halálra gázolta az éjszakai busz. De a

Karcsi azért így is boldog volt, mi meg annak örültünk, hogy végre boldognak láthattuk a Karcsit.

A Károly megeszi saját magát

A Karcsi apja, az idősebbik Károly, a lakótelep közkedvelt hajléktalanja, akit a kocsmában mindenki csak Carlosnak hívott, mert a hetvenes években állítólag együtt terroristáskodott a Sakállal, imádott fogadni. Minden második mondatát azzal kezdte, hogy: „Fogadjunk, hogy...” És mivel általában talált valami hülyét, aki fogadott vele, egyszerűen képtelenség volt leállítani. Fogadjunk, hogy mindjárt idehugyozok a kocsmapultra, kiáltotta valamelyik este, a Proletármulató közönsége meg persze egy emberként kezdett őrjöngeni. Szegény Lajos hiába tiltakozott, a Károly, ez a lakótelepi Sid Vicious, már húzta is le a cipzárját, aztán fölmászott a kocsmapultra. Károly, bazdmeg, állítsd már le magad, kiáltott rá a Lajos, én aztán nem fogok takarítani utánad. Nyugi, Lajos, röhögött a Károly, fogadjunk, hogy nem tudsz olyat kitalálni, amit én ne csinálnék meg. És ha mégis, kérdezte reménykedve a Lajos, akkor mi lesz? Akkor föltakarítok magam után. Rendben, fogadjunk, hogy nem tudod megenni saját magadat. Nem ismersz te engem eléggé, Lajos. És a Károly a következő pillanatban tényleg elkezdte megenni saját magát, durva volt még nézni is. Nemsokára tiszta Károly lett az egész kocsmá, fröcsögött a vére mindenfelé, a végére csak a csontok maradtak. Azért a söreidet legalább kifizethetted volna, morogta a Lajos, aztán egy újabb adag hipót lötytyintett a kocsmapultra, mert a múltkor világosan megmondta az áentéeszes csávó, hogy még egy szabálytalanság, és a Proletármulató lehúzhatja a rolót.

A Pista nem vette észre

A Pista nem vette észre, hogy meghalt. A Pista sosem vett észre semmit, azt se, hogy élt, miért is vette volna észre éppen a saját halálát? De még az is lehet, hogy nem is halt meg, igazából sosem lehetett eligazodni a Pistán. A Lajos szerint a Pista éjjél körül indult haza segrrészezen. Valószínűleg elcsúszhatott a jeges úton, mert másnap reggel a Görbe néni talált rá a kocsmától nem messze, eléggé meghalva, betört fejfel. Aztán a Pista hirtelen föltámadt, fölkelte és járt, majd elővette a farkát, és megmutatta a Görbe néninek.

A Görbe nénit váratlanul érte a rég nem látott testrész látványa, el is ájult azonnal, a Pistának kellett szájon át lélegeztetnie, hogy visszahozza az életbe, ami a Pista

szájszagát ismerve nem végződhetett sikertelenül. A Görbe néni persze hálás volt, régóta nem csókolta már senki, de a Pista nem állt készen egy tartós kapcsolatra, így aztán a románcuknak a továbbiakban nem lett folytatása.

A Pista azóta a lakótelepen szatírkodik, mert nekünk már saját szatírunk is van. És a Pistának, mi sem értjük, hogy honnan és miért, de van valami erotikus kisugárzása. Csak széttárja a kabátját, és a nők már ájulnak is elfelé. Bár az is igaz, hogy nem a Pista farkának a látványától, láttak ők már farkat eleget, szebbet is, nagyobbat is, hanem mert a Pista, nincs erre jobb szó, ki van lyukadva. Egy nagy lyuk van neki a mellkasa közepén, tisztára mintha ágyúval lett volna öngyilkos. És a Pista, amekkora egy marha, még arra sem emlékezett, hogy hol és mikor lyukadt ki. Pedig erre akár emlékezhetne is, mégsem szokás csak úgy kilyukadni, egyik napról a másikra.

A Sanyi elissa a rokkantnyugdiját

A Sanyit elronthatták az ufók, mert amióta visszahozták, egyszerűen képtelen berúgni. Pedig nagyon igyekszik. De hiába iszik háromszor olyan gyorsan háromszor annyit, a negyvennyolcadik söre után éppen annyira józan, mintha nem ivott volna egy kortyot sem. Én ezt a kibaszott életet józanul nem bírom elviselni, kesergett a Sanyi, aztán kiment hugyozni, aznap este már tizenhatodszor. Miután végzett, folytatta a panaszkodást. Egyébként sem engedhetem meg magamnak, hogy ennyit igyak. Ezeknek a szemeteknek meg, mutatott a Proletármulató niktintől megsárgult plafonjára, eszükbe nem jutna megemelni a rokkantnyugdijamat. Te tiszta hülye vagy, Sanyi, szólalt meg valaki az egyik sarokból, ha úgyse tudsz berúgni, minek baszod el a pénzedet piára? Nagy csönd lett erre a Proletármulatóban, a tekintetek mind a Sanyira szegeződtek, de ő egyáltalán nem jött zavarba. Mégis mi másra költ-hetném, szólalt meg kisvártatva, csak előbb még ledöntött egy újabb korsó sört, talán spóroljak a temetésemre? Mivel ez a kikezdhethetlen érv mindenkit elgondolkodtatott, a Sanyi aznap este tizenhetedszerre is kiment hugyozni, hogy aztán a klotyóból már megvilágosodva térjen vissza. Be kell őket perelni a piczába. Hogy ez eddig nem jutott eszembe. Ha megítélik a kártérítést, és hát miért ne ítélnék meg, hiszen el lettem rontva, azért ez elég nyilvánvaló, életem végéig egyfolytában hullarészeg lehetek, hullarészegen pedig még ez a kibaszott élet is elviselhető. Sanyi, te tényleg tiszta hülye vagy, szólalt meg valaki egy másik sarokból, hát nem érted, hogy nem az a baj, hogy nincs elég pénzed, hanem az, hogy képtelen vagy berúgni? És erre már a Sanyi sem tudott mit mondani, de mielőtt hazament, bánatában megivott még harmincegy sört. Azért csak harmincegyet, mert a rokkantnyugdijából nem futotta volna a harminckettedikre. Mondom én, hogy igyekezett a Sanyi, csak hát hiába.

Az Emese feneke

Magunktól eszünkbe nem jutott volna egészségesebben élni, de miután az Emese a lakótelepre költözött, elkezdtünk kimaradozni a kocsmából, hogy együtt kocoghasunk vele esténként. Ennyire jó nő volt az Emese. A Lajosnak ez persze nem tetszett, de minket akkoriban nem igazán érdekelt a Lajos lelkivilága, nekünk csak az Emese izmos feneke járt a fejünkben egész nap, azt akartuk megszerezni mindenáron. Az Emese fenekével keltünk, az Emese fenekével feküdtünk, de hiába szoktunk le a cigarettáról, hiába kezdünk alkoholmentes sört vedelni kocogás közben, az Emese az istenért sem akart lefeküdni senkivel. És annyira azért nem volt jó nő az Emese. Hamarosan elegünk lett belőle meg az egészséges életmódból is, ezért aztán szólunk a Lajosnak, hogy intézkedjen, és hát a Lajosnak az ilyesmit sosem kellett kétszer mondani. Azóta sem tudjuk, hogy pontosan mi történt az Emesével, de miután a Lajos a kezébe vette a dolgokat, többet nem látta az Emesét senki. A feneke mondjuk hiányzik, de annyira azért nem, hogy még egyszer alkoholmentes sörre költsük a nehezen megkeresett pénzünket.

Az Erika és az úthenger

A János túlságosan szerette a feleségét. De annyira, hogy a Jánost meg az Erikát még a halál sem tudta elválasztani egymástól, pedig az Erikát egyik nap váratlanul elgázolta egy úthenger. Amikor az Erika kijött a közértből, sajnos jobbra nézett, nem pedig balra, valószínűleg azt hitte, hogy már Londonban van, pedig még nem volt, és aztán már nem is lett, bár a halála után mégis, mert a János annyira szerette, hogy amikor végre megkapta azt a mosogatói állást Londonban, magával vitte az Erikát is a bőröndjében, mert a megismerkedésük napján megígérte neki, hogy egyszer együtt fognak teázni a királynővel, és aztán így is tettek, hiába volt az Erika egy lapos halott. A Jánosnak nem volt szokása csak úgy a levegőbe beszélni, ezért is ment hozzá annak idején az Erika, és tessék, most meg az angol királynővel teáznak, azért ez mégiscsak valami, még akkor is, ha az angol királynő egy szenilis vén hülye.

Az Erzsi új mellei

Az Erzsinek annyira jó lábai voltak, hogy minket már az sem érdekelt különösebben, hogy a melleit szabad szemmel alig lehetett látni. Az Erzsi tudta, hogy jók a lábai, nadrágban nem is látta soha senki, mindig csak miniszoknyában, de mivel a spórolt pénzéből csak az egyik csöcsének a renoválására futotta volna, inkább kinyúlt ruhákban járkált állandóan.

Mivel deréktól fölfelé elviselhetetlen látványt nyújtott az Erzsi, úgy döntöttünk, majd mi összedobjuk neki a hiányzó pénzt a csöcsműtetre, ne járkáljon már boldogtalanul a világban.

Egy egész hétig nem cigarettázott, nem ivott senki, de megérte, mondjuk a Lajos majdnem csődbe ment, de akkor is megérte, mert az Erzsi végre aláfeküdt a késnek. Az új csöcseivel már egészen tűrhetően nézett ki, bár a fejével továbbra sem voltunk kibékülve, de az újabb elvonóra egy emberként mondott nemet mindenki. Végül azt találtuk ki, hogy egy papírzacskót húzunk a fejére. Ne haragudj, Erzsi, mondtuk neki, de túlságosan jól nézel ki nyaktól lefelé, a fejed meg csak elrontaná az összképet. Semmi gond, tudom, hogy még nem vagyok teljesen készen, de legalább a csöcseim már rendben vannak, válaszolta az Erzsi. Majd kevesebbet költök fodrászra, hogy félre tudjak tenni az új fejemre. Látod, Erzsi, érted te lényegyet, mondtuk neki, az élet lemondások sorozata. Az a lényeg, hogy bízz önmagadban, mert mi szeretjük az erős és magabiztos nőket.

Mellesleg meghalt a Józsi

Ma van a Józsi halálának az évfordulója. A Józsit hirtelen felindulásból szúrták le pilangókéssel, egy tettelegességig fajuló szóváltást követően, nem sokkal éjfél után, a kocsmá bejáratánál, mert a Józsi állítólag beleivott valaki másnak a sörébe. És hát ilyet azért mégsem kellene csinálni. Emlékezetes nap volt tehát, de nem a Józsi halála miatt, hanem azért, mert aznap vittek el mindenkit az ufók. Mindenkit, kivéve a Lajost, mert a Lajost valamiért még az ufók sem akarták magukkal vinni.

Másnap mesélte, hogy ilyet még nem látott, amit azért el lehet hinni a Lajosnak, mert a Lajos tényleg sok mindent látott már. Félig megivott sörök, félig elszívott cigaretták. Mifelénk nem szokták félbehagyni az ilyesmit. Aztán meg azon volt kiborulva, hogy őt miért nem vitték magukkal, pedig annyira el szeretne már menni innen a piczába.

Amúgy eléggé rendesek voltak az ufók, mert még mielőtt eltűnt volna a hab a sörről, visszahoztak mindenkit, nyilván rájöttek, hogy semmi értelme velünk kísér-

letezgetni, de még az is lehet, hogy megrémültek attól, amit láttak. Ekkor mondta a Lajos, hogy neki most lett elege, ennyi erővel őt is magukkal vihették volna, de hát a Lajost nem kell komolyan venni, mert a Lajos mindig összevissza beszél. Néha tényleg nehezen lehet eligazodni a Lajoson, mert a Lajos olyan, hogy neki semmi sem elég jó, de aggódni azért nem kell miatta, túl fogja élni ezt is, mert valahogy eddig is túlélte mindent. Ami errefelé azért mégiscsak egy kisebbfajta csoda.

Tibi, a fordított Iggy Pop

A Tibi állandóan félmeztelenül járkált, csak sajnos nem úgy, mint az Iggy Pop. Mondjuk az Erzsi szerint nem is lett volna hozzá elég jó a felsőteste, és az Erzsi már csak tudja, hogy miről beszél, mert a Tibi volt az egyik legrégebbi kuncsaftja. A Tibi alul nem viselt semmit, arról meg valamiért hallani sem akart, hogy legalább egy alsónadrágot magára vegyen. Én így érzem jól magam, mondta mindig, ha nem tetszik, kapjátok be. A Tibi volt a postásunk, tőle kaptuk a rokkantnyugdíjat meg a segélyt, szóval ki voltunk neki szolgáltatva rendesen, de azért valamit mégis csak ki kellett találnunk, mert nagyon untuk már, hogy állandóan a farkát kell bámulnunk.

A Görbe néniről mindenki tudta, hogy úgy kézimunkázik, mint valami istennő, ezért aztán megkértük, hogy csináljon már valamit a Tibi farkával. És amikor a Tibi kivitte neki decemberben a nyugdíját, a Görbe néni meglepte őt egy karácsonyi ajándékkal. Tibikém, kötöttem magának egy fél pár zoknit, húzza már a micsodájára, a végén még megfázik itt nekem. Látja, még a Magyar Posta emblémáját is belehímeztem. A Tibi meg nem mert ellentmondani a Görbe néninek, talán azért, mert hallott már róla, hogyan járt a múltkor a Karcsi, mindenesetre azóta egyszer sem láttuk a Tibi farkát. Már csak a seggével kellene kezdenünk valamit, de hát mindent a szegény Görbe néni se tud megoldani a tehetségével.